

On juhus, et minust sai 2020 talvel RiTo toimetaja

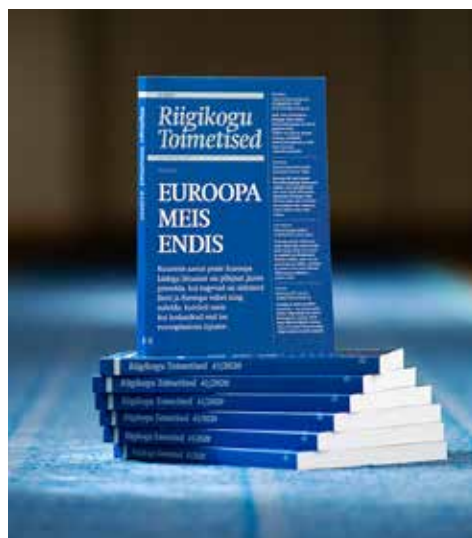

TIINA KAALEP
Riigikogu Toimetiste
peatoimetaja

Poliitika on RiTo sisu säsi. Olla abistav instrument poliitikate kujundamisel, pakkudes tausta ja värsket argumentatsiooni – see võiks olla tähtsaim RiTo ülesanne.

Riigikogu Toimetistest kui väljaandest oli mul aimu, sest minu abikaasa oli ajakirja kolleegiumi liige ja tõi teinekord RiTo koju kaasa. Lehitsesin ja leidsin sealt ka lugemisväärset, aga kindlat seisukohta, mis väljaanne see ikkagi on, mul ei kujunenud.

Sügisel 2019/2020 toimunud liikumine, mis sai alguse Postimehe peatoimetaja lahkumisest, jõudis küllalt lühikest ahetat pidi minuni. Kohtusin paari inimesega Riigikogu Kantseleist, kes kutsusid mind kandideerima. Olen pikalt töötanud raamatukirjastuses ja päris oma erialasest, ajakirjanduslikust tegevusest, puudust tundnud – see tegi mu kutsele vastuvõtlikuks. Seda enam, et eelmine peatoimetaja suutis mind veenda, et sissetöötatud mudel toimib ja tegu ei ole

kaelamurdvalt ajamahuka ettevõtmisega. Nojah, võib-olla tema jaoks nii oligi.

Praegu, oma teist numbrit koostades, olen kindlasti veel õppiv praktik. Aga palju olulisem peatoimetaja enesetundest on see, kellele ajakirja tehakse, kas üliõpilastele, poliitikahuvilistele, poliitikutele, riigiametnikele või juhulugejatele. Mulle tundub, et RiTo põhiline lugejagrupp on praegu üliõpilased, kes saavad eriti just uuringuid puudutavaid artikleid ja ülevaateid oma õpingutes kasutada. Küllap leiab ajakiri

Riigikogu Toimetiste 41. numbri esitlus 10.06.2020 Toompea lossi kunstisaalis. RiTo peatoimetaja Tiina Kaalep ja Riigikogu liige, RiTo kolleegiumi liige Enn Eesmaa

Foto: Erik Peinar

kasutust ka riigiametnike hulgas, nagu ma aru olen saanud. Poliitikute osas sõندان olla skeptiline, ma ei ole märganud suurt huvi ei vestlusingides osalemise ega ilmunud materjalidele vastukaja andmise vastu. Siin on arenguruumi küll. Ja poliitikahuviliisi kõige laiemas plaanis, neid pole meie ajakiri tegelikult üles leidnudki. Seega on uue toimetaja töö neid õue otsima minna, sest ise nad meie juurde ei tule.

Teadusartiklite avaldamine on ja minu vaates ka jääb RiTo osaks. Ehkki retsensioonide tellimine, teinekord lausa nurumine, ei ole lihtne tegevus ja on sarnaseid väljaandeid, kes ongi ülesandele alla vandunud, hoiavad teadusartiklid RiTo head uurimuslikku taset ja toovad autoreid, kes pürgivad kõrgemale.

Teine keskne teema, poliitika, on RiTo sisu säsi. Olla abistav instrument poliitikate kujundamisel, pakkudes tausta ja värsket argumentatsiooni – see võiks olla tähtsaim RiTo ülesanne, ja ma ei mõtle siin üksnes poliitikuid parlamendi tasemel, vaid ka omavalitsustes ja ministeeriumides. Otsused peavad millelegi tuginema ja see peaks olema teadmine, mitte tunne. Teisedki peatoimetajad on osundanud, et Riigikogu liikmetel pole kahetsusväärset moel abilisi sisuliste nõunike näol. Loetagu RiTot, seegi abiks.

Ka ajastus on oluline. Mida enam tul-lakse tekstidega ilmumispäevale lähemale ehk ollakse värsked ja ajakirjanduslikud, seda parem. Elu muutub kiiresti, vana info on kasutu.

Mis puudutab autorkonda, siis oleks ju tore, kui just poliitikakujundajad suudaksid oma valdkondadest kirjutada põhjendatud ja argumenteeritud artikleid. Nii Riigikogu liikmed, omavalitsustöötajad, riigiametnikud kui ka erasektori mõjukad, kõik nad peaksid meie veergudel sõna võtma tihedamini, kui nad seda praegu teevad. Just seda ma loengi oma ülesandeks – muuta autorkond dunaamilisemaks, otsustele lähemal olevaks.

Helle Ruusing oma meenutustes nendib, et alul pakutud väljaande nimi, Riigikogu Toimetised, võib mõjuda eksitava, pannes arvama, et tegu on Riigikogu tööd kajastava ajakirjaga. Olen nõus, seda arvamust kuulen ka mina alatasa. Siiski pole peale 20 tegutsemisaastat mõtet ajakirja ümber nimetada – on ta ju oma koha leidnud just selle nimega.

Täna Raul Naritsat, kes ütles välja mõtte, et Riigikogu Toimetiste ümmargust numbrit võiks tähele panna. Panime. Loodetavasti tehakse seda ka RiTo 40. ja 100. ilmumisaastal.